

ζήτ' ὁ γέρος ὁ Δερβίσης,
 'στὴν Κορδὸνα τὰ κουκιά,
 νὰ ξανατρομάξ' ἡ Δούσι,
 κι' ἡ ξεκάλτωτη Τουρκιά.

Περ. — Τὸ Κορδὸνὶ τὸ Κορδὸνὶ
 σὲ καμπόσαις ἑβδομάδες
 ἔρει καὶ διοργανῶνι
 τοὺς Στρατοὺς καὶ τῆς Ἀρμάδες.

Καὶ τὸ λάβαρον τῆς νίκης καὶ τὴν πίστιν ἀνυψοῖ
 'μπρὸς 'στοὺς ξένους τοὺς βαρβάρους,
 καὶ θὰ κἀν τούς Βουλγάρους
 νὰ χορῆφουν 'στὸ ταψί.

Φασ. — Φύλα 'στοὺς ἄλλους κἀπαιδές, πατόκορρα τοὺς λού-
 κἀθε πλατεῖα τριγωνῶν καὶ ὄρῳ καὶ σοκάκι, ^{ζώ,}
 κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρικλιζῶντας μόνος καὶ μ' ἄλλους σκούζω:
 «Κορδόνι, Κορδονάκι μου καὶ Κορδονοκακιά.»

(Εἶπαν αὐτὰ κι' ἀναχωροῦν
 κι' οἱ δὲ μᾶζι παραληροῦν.)

"Ἄκουσα μιὰ φωνάρα
 καὶ ἔαρῖστηκα,
 παρλάρ' ἡ Κορδονέρα
 κοραχιστικά.

Εἶδα τὸν γέρο πάππο
 τὸν φαριότο τῆς,

κι' ἐφώναξα ντακάπο:
 αἰδέβα, ζήτω τῆς.»

Ἐσθίκαμε τὸ κόμμα
 νίκης λάβαρο,
 κι' ἀνοίγει κάθε στόμα
 σὰν τὸ χάβαρο.

Κι' εἶδα θεσμῶν Βαγγέλια,
 ἄφραι, λάχανα,
 καὶ μ' ἔπιασαν τὰ γέλοια
 καὶ τὰ χάχανα.

Κι' ἀπὸ τὸ μπαλκονάκι τῆς
 ἐπίρασα,
 κι' εἶδα τὸ Κορδονάκι τῆς
 κι' εἶρασα.

**Ἐστὸν Περικλῆτο συμβουλῇ
 τοῦ ἀνηφοφόρου Φασούλῃ.**

Φ. — Κλεινῶν ἀγῶνων αἴρινα μεγάλα συγκινήσεις,
 καὶ πρῶτα πρῶτα τὸν Συγγρὸ νὰ τὸν χρυσοφύριζε,
 Κυριακῇ ἑπιμέρας, ποὺ στρέβει τὸ τοσεβίλο,
 καὶ 'στὸυ Δραγοῦμῃ τοὺς ὀκτῶ νὰ δώσης ἄσπρο θίλω.
 Τὶ κόσμος μὲς 'στὸ σπήτι του!.. ὄν ἐπαρετὸ βελόνι...
 ἄσπρο τοῦ Ράλλη, Περικλῆ, καὶ πάντων καὶ πασῶν,
 'πῆγαν καὶ Πρίεσβει 'στὸυ Μικτοῦ τὸ τρανταχτὸ σαλόνι,
 ὁ τῆς Αὐστρίας Τσίκενυ κι' ὁ Γάλλος Δ' Ὀρμεσσόν.

'Αμάν ἀμάν, γιὰ κούταξε λιακάδα, καλοσύνη!
 ἔτσι δὲν ἦτανε ποῖ, καί φαίνεται κι' εἰ Προσευταί
 πῶς θά ψηρίσου* τὴν ἐλρά, τὴν δάσση, τὴν μυρσίνη.
 Δὲν ξέρ' ὁ Πρέσβης τῆς Τουρκίας ποῖο προτιμᾷ σαλόνι,
 πλὴν ἀν' ἐψήριξε κι' αὐτὸς θά πῆγαινε σὰν συνετός
 εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτικα φονιάζοντας Κορδόνι.

Τὸν Γιαννικόστα φῆρισε, σπαθάτο παλληκᾶρι,
 φῆρισε καὶ τὸν Μπούμπουλη καθὼς καὶ τὸν Κανάρη,
 μὴ μίᾳ ψῆρο θέλω καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο,
 παρακαλῶ τὸν Μέρμηγκα νὰ μὴ τὸν λησμονήσης,
 δώσε καὶ 'στὸν Πατρικιο γιὰ τὸ μ' εὐχαριστήσης.

Νὰ μῆτ'ς πρῶτ' ἐτὰ τμήματα καὶ νῆδγης βράδου βράδου,
 φῆρισε τὸν Φινόπουλο, μὰ καὶ τὸν Πατσιᾶδη,
 παντοῦ σημεῖα δράσεως καὶ προκοπῆς εὐόνοια,
 ψῆρο 'στὸν Μελετόπουλο, ψῆρο καὶ 'στὸν Φωκίωνα,
 μὰ καὶ τὸν Κωνσταντόπουλο παρακαλῶ θυμῆσου
 κι' ὅτι τὸν φῆρισε καὶ σὺ νὰ τῶχης γιὰ τιμῆ σου,
 ἄσπρο νὰ ρίξῃ σίγουρα, βρὲ Περικλῆ σακίτη,
 'στὸν Ἑσλιν, 'στὸν Κορομηλά, καθὼς καὶ 'στὸν Πασπάτη.

Κυριακῆ Ἐημέρωσε καὶ σῆμα, βρὲ κουτοῦκι,
 'στὸν Κώστα τὸν Σταυρόπουλο νὰ ρίξῃ μονοκοῦκι,
 τὸ χιρ σου τὴν σκίφην σου δὲν πρέπει νὰ προδίδῃ,
 κι' ὅσο μ'πορέσης ἄσπρισε τὴν κάληπ του Λεβιῆ,
 τὸν Γουναράκη, Περικλῆ, νὰ μοῦ τὸν βγάλης πρῶτο
 κι' ἄσπρο κουκί 'στὴν κάληπ του νὰ ρίξῃ καρφότο.

Μὴ δαίχνης πείσματα καὶ σὺ κι' ἐκλογικτὴ καπρίτσα
 καὶ ποῖς θά 'ἔγῃ καὶ δὲν θά 'ἔγῃ γι' αὐτὸ μὴν ἔχρη ἔνοια,
 λευκὸ νὰ δώσης, Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν Ζαχαρίτσα,
 λευκὸ κι' ὁ Ζαχαρίας μας, δλο καὶ Ζαχαρίνια.
 Σὲ θέλω, ψῆρο φλογερῆ 'στὸν Θῆτα Φλογαίτη,
 ποῦ μὲ τὴν ἀποκέντρως σ' ὄλων θά μῆπ' τὴν μύτη.

Γιὰ τὸν Ρετσίνα τί νὰ πῶ, τὸν ρέκτη, τὸν γενναῖο,
 ποῦ τὸνομά του μοναχὰ εὐ κάνει νὰ μεθώσης;
 μὰ τί νὰ πῶ, βρὲ Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν Κοροναῖο;
 τιμῆ μας καὶ κορώνα μας, κι' αὐτὸν νὰ τὸν ψηρίσης.

Κατηγοροῦν τὴν γάτα μας καὶ τῆνε λίνε γραία,
 ὅσως καὶ 'στὸν Κορδόνερο καὶ σ' ὄλη τὴν παρία,
 νὰ δώσης καὶ τοῦ Σπραττηῶ, τάκου; βρὲ Περικλέτο;
 καλὰ σημεῖωσέ το,
 ἂν θῆλῃς οἱ θεομοὶ νὰ ἔγουν ἀκείριως καὶ ὦμοι,
 ἄσπρο καὶ 'στὸν Μουτσόπουλο, ποῖναι μεγάλο σῶϊ,
 ἐν τούτοις σὲ παρακαλῶ τὰ χωράτ' ν' ἀφήσης
 καὶ τὸν Ἀλέκο τὸν Σκουζὲ προθύμως νὰ ψηρίσης,
 καὶ τοὺς Ἀλέκους τοὺς λοιποὺς, τὸν Σούτσο καὶ τὸν Ψύλλα,
 Κορδόνι, δάσση καὶ μυρτιά, κι' ἐλῆρας ἀρχαίας φύλλα,
 οὐχ ἔττον δὲ κι' οὐ μὴν ἄλλὰ
 θυμῆσου τὸν Ζυγομαλά,

καὶ πάρε κάθε σύμβολο καὶ 'στου; θεμοῖς κοπάνα το,
 ἄσπρο 'στὸν Ἀγγελόπουλο, τοῦτόστι τὸν Ἀθάνατο,
 μὰ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλο τὸν Κώστα μὴν ἀφήσης
 κι' ὀνόματα κι' ἐπιθέτα πρόσχε μὴ συγχύσης.

Πάρε φωσφῶρον μάστο,
 λευκὸ καὶ 'στὸν Κολιάτσο,
 'στὸν Γιάννη τὸν Καλλιφρονᾶ καθὼς καὶ 'στὸν Μικιλή,
 τοῦ βγαίνουσι ἀπ' τὸ στόμα του τὰ λόγια μὲ ταγκέλι.

"Ἄσπρο καὶ 'στὸν Λιγυνοῦ,
 βιομάχανο τρανὸ, ταρλαμπούμα ταρλαμπᾶ,
 ψῆρο καὶ γιὰ τὸν Καμπᾶ, σύστασι θερμῆ σου κῆνο
 γιὰ τὸν Σίμο τὸν Μπαλάνο, κάποιον ἔξασσα, γιὰ στίκα,
 Περικλέτο μου σκαρτάτο, νὰ ψηρίσης καὶ τὸν Λίεκα,
 νὰ ψηρίσης καὶ τὸν Ράδο.
 Κανενὸς μὴν ἀπαυδᾷ
 μήτε στόμα, μήτε χιρ, ἄσπρο καὶ 'στὸν Χοϊδᾶ
 νῆδγῃ σὰν τὸ περιστῆρι.

Κυριακῆ Ἐημέρωσε, σ' ὄλων τὰ χεῖλη γέλωσ,
 ἐλπίδες καὶ χαρὰ κρηθῆ, νὰ δώσης καὶ τοῦ Χριστοφῆ,
 ποῦναι καὶ 'στὸν Ἀπόκρωε τὸ Κομητάτο μέλος.

Τόκα, βρὲ Περικλέτο μου, κολλήγα νταλιμπενήρη,
 νὰ δώσης οἱ παρακαλῶ καὶ μὰ τοῦ Καλισπέρη,
 Τριψὶ μπαίνει σήμερα καὶ θεδῆρ κι' ἡ Γκαμῆλα,
 μὰ μὴν ξεγάσης, ἀδελφε, νὰ δώσης καὶ τοῦ Μῆλα.

Κι' ἴστω μέλος τῆς Βουλῆς
 τῶν ποικίλων κορυφῶν
 κι' ὁ Κοτούσης ὁ Θαλῆ,
 ἴνας τῶν ἐπὶ τὰ σοφῶν.

Τριψὶ μπαίνει σήμερα κι' ἀμάν, Χριστὲ, κι' ἄς φέξῃ,
 ἐν ἄλλοις λόγοις φῆρισε καὶ τοὺς σαρανταῖξῃ,
 κι' ἂν μὲς 'στὴν κάληπ καθενὸς ἄσπρο κουκί δὲν ρίξῃ
 μονάχα τὴν κακία σου, βρὲ Περικλῆ, θά δαίξης.

Π. — Κάλπῃς φέστα Ἐημερόναι,
 τίρι λίρι τὰ βιολιᾶ, δίνομαι μὲ τὸ κερδόνι,
 μὰ βαστῶ καὶ τὴν ἐλρά, καὶ τὴν δάσση δὲν ἀρίνω, πέρω καὶ κλαδί μυρσίνης,
 κι' ἔορτάξω τὸ Τριψὶ μακαρίνιας Ρωμησοῦνης,
 κι' ὄρε, Φασουλή, μπερντάχ
 'στὴν ἀσπὸνδύλῃ σου ράχη.

Καὶ καμπόσσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλοις λόγοις ἀγγελίαις.

Μ' εὐχὰς καὶ μ' εὐλογίαις ἡ Ὀλγα τοῦ Βεᾶκη
 ἐσχάτως ἐνυμφοῦθι μὲ τὸν Ροδοκανάκη.

Τὸ ΡΩΜΗΟΓ μας τὸ Γραφετόν, δλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
 'στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.